

טעימה מספר

נטע טסה לאנגליה

פרק ראשון מתוך ספרו של פטר בר-תחיה
(פרופ' יוסף פליישמן)

עם צאתו לאור של ספר הילדים הראשון שלי
אני מבקש להודות לנכדיי היקרים שהעניקו לי השואה,
ובעיקר לנטע שהאירה את עיני הילד שבי.
(או שהאירה בי עיניים של ילד)

אני מודה מקרב לב לפרופסור מירי ברוך שקראה את כתב
היד הראשון והערותיה היו מועילות ביותר ;
לעורכת חיה אלחייני, למאיירת מורשה שחל ולמעצבת
הגופית הילה שטרן. ברכה שלוחה לד"ר יצחק שלייזינגר
שתרם ממומחיותו לטקסט המנוקד.

בחרתי לחתום ספר זה בשם פטר בר-תחיה ולא פרופסור
יוסף פליישמן. פטר הוא השם הלועזי שנתנו לי הוריי,
יעקב ואדית ז"ל ובר-תחיה היה שם העט של אבי.

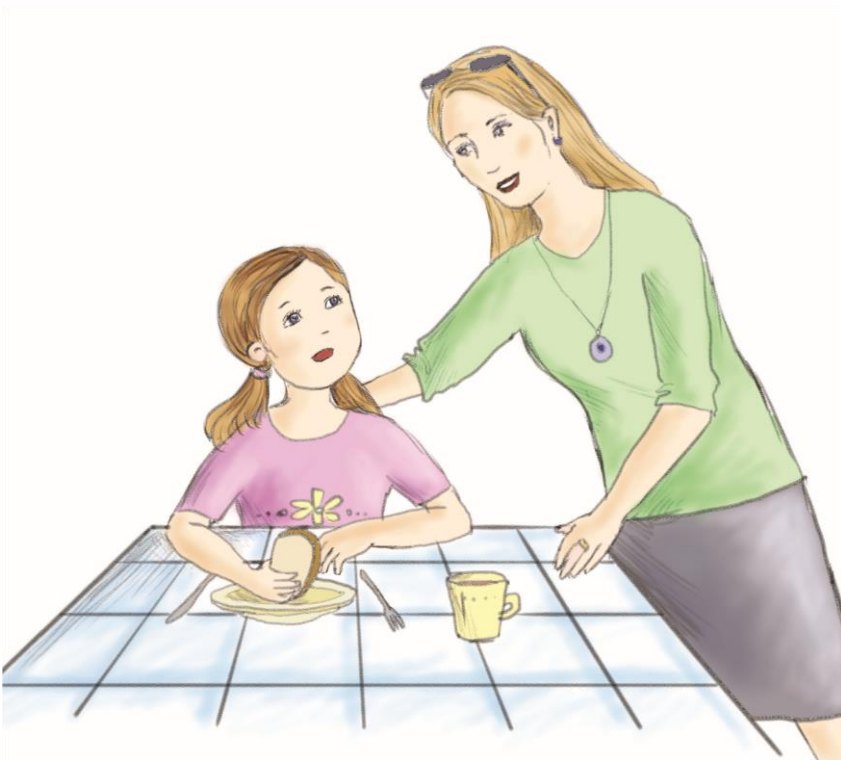

השוקו החמים הפתקתק, מעלה אדים קלים וניחוח נעים, והפרוסה הטריה המרוחה בגבינה הטובה כבר ערוכים על השלחן.

נטע יושבת ומסתכלת על ארוחת הבקר שלה, שכמותה היא אוכלת לתאבון תמיד, אבל היום אינה מסגלת אפילו ללגם ולו מעט ולא לנגס בלחם.

"אמא, אני לא יודעת מה יש לי, אני לא יכולה לאכול כלום. יש לי מין לחץ בבטן. אולי אני חולה? אוי, אולי לא נוכל לנסע לאנגליה, ואני כל כך רוצה לנסע!"

אמא מרגיעה, "לא, את לא חולה. את מתרגשת מאד לפני הנסיעה. ככה הגוף שלנו מגיב לפעמים כשיש התרגשות גדולה. נסי בכל זאת לאכול או לשתות קצת."

נטע מנסה לשתות קצת אבל קשה לה. היא מבחינה בשתי המזודות הגדולות העמוסות הנצבות ליד דלת הבית כמחכות כבר לצאת. אמא

ואבא כָּבֵר הַכִּינוּ הַכֵּל.

"נטע, קחי את התיק שלך ואת המעיל, אנחנו צריכים להזדרז. צריך להגיע בזמן לטיסה", אומרת אמא. נטע מציינת וחוזרת ובדידה גם הבבה שלה, חמודה.

"לא, לא נוכל לקחת את חמודה. אין לנו מקום בחמודה", אומרת אמא.

"מה פתאום בחמודה. אם היה לכם תינוק הייתם שמים אותו בחמודה?! חמודה נוסעת על הידים שלי. אני רוצה שגם היא תראה את אנגליה. יהיה לנו הרבה על מה לדבר".

אבא ואמא מחליפים מבטים, "בסדר, החזיקי אותה חזק ושמרו אחת על השניה".

בחוץ היום רק התחיל להאיר, ובמפרץ החניה כבר חכתה מונית. הנהג יצא לקראתם בחיוך, "בקר טוב, אני מבין שאתם הזמנתם מונית, בבקשה להכנס".

אמא הורתה לנטע להכנס למושב האחורי והתישבה לידה. אבא סיע לנהג להעמיס את המזודות בתא המטען ואז תפסו את מקומם, הנהג מול ההגה ואבא במושב שלצדו.

"לאן נוסעים?", שאל הנהג, ואבא השיב: "לנתב"ג".

"מה פתאום נת... נת... נוסעים לאנגליה", מהרה נטע לתקן לקול צחוקם של הוריה.

"נכון נטע, אנחנו בדרך לאנגליה, אבל אנגליה רחוקה, אליה צריך לטוס. קדם נסע לנמל התעופה, שהוא המקום שממנו יוצאים ונכנסים המטוסים מכל העולם ומשם נטוס לאנגליה. נתב"ג הוא השם הקצר לנמל התעופה על שם בן-גוריון, ראש הממשלה הראשון של מדינת ישראל".

"בבה חמודה יש לה, ילדה. איך קוראים לה?", שאל הנהג מסתכל במראה שמעל ראשו.

"אִיךָ יִדְעֶתָּ? בְּאֵמֶת קוֹרְאִים לָהּ 'חֲמוּנָה' וְלִי קוֹרְאִים נְטֵעַ וּלְאִמָּא שְׁלִי
קוֹרְאִים הֵלֶּה וּלְאָבָא - אָבִי", הַשִּׁיבָה נְטֵעַ.

"נְעִים מְאֹד, אֲנִי עוֹדֵד", אָמַר הַנְּהָג.

בְּתוֹךְ זְמַן לֹא רַב עָצְרָה הַמוֹנִית. אָבָא שָׁלַם לְנְהָג, יָרַד מִהַמוֹנִית וּפָנָה
לְהִבִּיאַ עֲגָלָה מִיַּחַדָּת לַמְזוֹדוֹת שֶׁהוֹצִיא הַנְּהָג מִתְּאֵה הַמְטָעוֹן.

"נִסְיָעָה טוֹבָה, סְעוּ לְשָׁלוֹם", אָמַר עוֹדֵד הַנְּהָג וּכְבָר פָּנָה לְדַרְכּוֹ לְאַסְף
נוֹסְעִים חֲדָשִׁים.

עַל הָעֲגָלָה הָעֵמִים אָבָא אֶת שְׁתֵּי הַמְזוֹדוֹת, וּמַעֲלִיָּהּ הוֹשִׁיב אָבָא אֶת נְטֵעַ
הַנְּרֻגָּשׁת וְהַמְחֻקָּת.